

съзаклятници. Очуден и замислен, той се загледа в Целгуба и най-кевероятни мисли прекосиха главата му. Дали не знаеше тя нещо? Порази ли я това, че вижда Борил и Сеслав еднали един до друг? Той все още се очудваше на необикновеното й смущение - тя, която винаги, и напоследък особено, беше така студена, надменна и затворена в себе си.

В трапезарията се ~~втурна~~ ^{влезе} ~~зловреден~~ ^{страх} ~~свои~~ ~~войски~~ и събщи, че двама пътници искат веднага да ~~влязат~~ ^{се възт,} при царя.

Калоян се разсърди.

- Човек не може и да се нахрани на мира! - извика той - нека почака малко...

Но за голямо очудване на всички присъстващи, двамата пътници ~~сид~~ ^{се втурнаха} ~~влязоха~~ вътре, без да обръщат внимание на съпротивлението на стражата пред вратата. Княз Белота скочи и застана до царя. Какво искаха по това време тия прашни, морни кумански войскари? Някаква призма ли беше? Той хвърли изпитателен поглед към Борила и Сеслав. Пътниците носеха със себе си някаква торба.

- Какво има? Каква е тази дързост? - изгърмя недоволно гласът на царя.

Но куманите леко се усмигнаха. Въпреки праха и умората, мургавите им лица сияеха от задоволство. Един от тях успя да развърже торбата, извади от там нещо и го хвърли в краката на царя.

Всички извикаха изумени. Царицата закри очи с ръце. Мария избяга в един ъгъл.

Калоян гледаше поразен кървавата, осолена глава, която се търкаляше на пода. След това се приближи, наведе се и я дигна за косите. Очите му се влиха в лицата на куманите с ням, тревожен въпрос.